

REGÉLŐ.

Pesten csötörtökön martius 19^{kén} 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalannl; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Egy örült naplójából.

October 3-kán.

Ma különös eset történt. — Későn keltem; Mawra behozta tisztított csizmáimat; kérdém, hány óra? És midőn hallottam, hogy tiz rég mult, siettem öltözetemmel. Megvallom, csak nagy nehezen mentem-el a' cancellariába, mivel előre tudtam, milly savanyú képeket fog csinálni főnököm. — Már rég óta mondogatja hozzám: „Mi zavar van ön fejében barátom? hisz' olly keverékké teszi munkáját, hogy az ördög sem birja tisztába hozni! az etikette-nél kis betűket használ, 's elfelejti a' napot és számot!“ — Tudom ő irigyem; mivel az igazgató kabinetjében ülök, 's ő excellentiájának tollakat vagdalok. Röviden, aligha mentem volna a' cancellariába, ha a' remény nem kecsegtet, hogy a' pénztárnokot megláthatom, 's e' zsidó embertől csekély fizetésemből valamicskét előre kicsikarhatok. Én nem istudom megfogni, mi előbbség van abban, hogy a' ministeriumnál szolgálhat valaki. — Mi mellék-jövedelmek vannak itt? — Igen, a' kormánynál, a' polgári- és pénzügyi hivatalnál — már ez más! — Nézzétek csak őt, ama szegletben, mint guggol, mint firkál! Egy nyomorú ruhaneműt, talán frakot hord, és képe pökedelem. — De lássátok csak, milly mulatóházat bérlett! Ajándékozatok csak neki aranyzott porcellan-edényt vagy más illy neműt, 's meglátjátok, mint jártok! Ő megengedi, hogy ez illó ajándék egy orvosnak; neki pár rókát vagy legalább három száz rubel becsű hölgyemenyét és nyuszt-prémet vigyetek! — Külleg olly csendes és olly delicát beszél: — „Engedje-át kérem tollkését, tollat akarnék vágni!“ — ellenben a' könyörgőre ugy reá dördül, hogy a' szegény ördögnek ünge alig marad testén. — De az is igaz, a' mi hivatalunk igen nobel: mindenhol tisztaság, millyent amott sehohol nem találni; a' székek mahagoniból, és az előjárók önnek szállítanak. — Az igaz, hogy ha ezen noble nem volna a' hivatalban rég elmaradok a' ministerium cancellariájából!

Egy vén köpönyeget ölték, 's esernyőmet vettem; mert rettenetesen ömlött az eső. — Az utzák üresek voltak; csak nőket fe-

jökre vont rokolyákkal, esernyős házallók és kocsisokat láttam. — Egyszerre megáll egy kocsi egy pipereraktárnál, hol keresztül kelle mennem. Mindjárt megismertem; az igazgató kocsija volt. — De mi dolga neki a' raktárban? mindjárt gondoltam, hogy leánya lesz. A' falhoz nyomultam; az inas hágesót eresztett, ajtót nyitott, 's ő mint egy madárka szökelt-ki. — Mint pillantott jobbra balra, szemei, 's arca mint fénylettek! — ah édes istenem! egészen végem volt. De miért kocsiz-ki illy esőben? Engem nem ismert-meg, 's magam is igyekeztem, mennyire lehetett, magamat köpönyegembe burkolni; mivel köpönyegem piszkos és régi szabató volt: most a' köpönyegeket hosszú gallérral hordják, 's az enyimé rövid egymásra szegett, 's posztója sem valami különös. — Kutycskája nem elég gyorsan ugrott utána az ajtóba, 's a' raktárból az utszára záratott. Ismerem ez ebcskét; Medschi-nek hívják. Alig álltam egy perczig — midőn egy finom hang mondá: „jó napot M e d s c h i!“ — Ej mi az? gondolám körülnézve, 's láttam — két dámát esernyő alatt; de ők már elhagytak, midőn mellettem ismét hallám: „Ej, menj M e d s c h i!“ — A' mennykőbe! láttam hogy M e d s c h i és az ebcske, melly ama dámák után futott, egymást megszaglalták, és füleimmel hallám, hogy Medschi mondá: „nem Fidele, nincs igazad.“ — Oho! gondolám magamban, talán fejed nincs rendén! De ez nem igen történik velem. — Hallgass! már ismét: „Én au, au. Én au au au igen beteg voltam.“ — Ej te porongy! Megvallom nem kevésbé voltam meglepve, midőn az ebcskét olly emberileg hallám beszélni. — Az igaz, midőn a' dolgot jobban megvizsgáltam, semmi rendkívülit benne nem találtam. — 'S valóban hasonló dolgok történtek már a' világban. — Mondják, Angliában egy halat fogtak, melly két szót olly különös nyelven mondott-ki, hogy a' tudósok három év óta hijában fáradoznak magyarázatán. Még is, megvallom; nagyon elcsudálkoztam, midőn Medschi monda: „Én neked levelet írtam, Fidele; sultanunk bizonyosan nem szolgáltatta kézhez.“ — Veszitsem-el fizetésemet, ha hallottam éltében, hogy az ebek irni tudnak! — Egészen megfásultam!

Meg kell vallanom, egy idő óta dolgokat kezdék látni és hallani, mellyeket más nem látott, nem hallott. Majd egyszer nyomában leszek ezen ebcskének, gondolám magamban, mi lesz belőle. — Esernyőmet föleresztém, 's utána menék a' két dámának. — Jobbra balra mentek, végre egy nagy ház előtt megállottak. E' házat ismerem, gondolám magamban ez a' S c h w e r k o f f-ház. — Milly rettentő házgépely! szeretném tudni, ki nem lakik benne? Mi sok szakácsné, mi sok vendég megy-be! Itt bókolgatnak a' hozzánk hasonló tiszt-társak egymásnak, mint az ebek. Ott lakik barátom is,

ki a' trombitát igen jól fujja. — A' dámák az ötödik emeletbe lépdelték-fel. — No jó! gondolám. — Most nem megyek tovább utánatok, hanem a' helyet és környéket megjegyzem, és első alkalommal ezen ismeret használatában nem fősvénykedem.

October 4-kén

Ma szerda van, azért is főnökömnél voltam a' cabinetben. Kész akarva előbb menvén, leülék, 's minden tollat elkészítettem. — Igazgatóknak igen okos embernek kell lenni; egész cabinetje tele van könyvtartókkal. Némelyeknek czimjét olvastam; csupa tudományosság! oly tudományosság, millyentől a' minszerűknek távul kell maradni. Minden francia vagy német! és midőn az ember arczára pillant — hah, milly méltóság villog-ki szemeiből! Még soha sem hallottam, hogy a' kellőnél csak szóval is többet mondott volna. — Csak olykor midőn a' papirokat valaki elébe terjeszti, kérdi: „Hogy van kül?” — „Nedvesen excellentiád!” — Nem, ő nem tréfál senkivel! Országos ember! — Én még is tapasztalom, hogy különösen szeret O ha ezt leánya is tenné. — No de semmi, semmi, csendesesen!

A' „Méh” czimű hirlapot olvastam. Milly ostoba nép az a' francia! — Én mindnyáját szeretném összekötni, 's megkorbácsolni. Ugyan azon lapban olvastam egy tánczvizgalomról egy kellemes előadást, bizonyos kurski birtokostól. — A' kurski birtokosok nem rosszul irnak. — Ezután megtudtam, hogy már egy óra; 's a' mieink közül senki nem jött elő. Másfél óra tájban történt valami, mit toll le nem írhat. Az ajtó felpattant. Gondoltam, az igazgató, 's felugrottam papiraimmel a' székről. — De az ő volt, ő maga! Minden szentek! milly szépen volt öltözve! Ruhája hatyú-fejér — hah — 's milly szép ráncos! És hogy' pillantott! — Isten verjen-meg, tiszta nap! Fejével billentett, 's monda: „papa nincs itt?” — Ej, ej, ej, milly hang! — kanárimadár; lelkekre! kanárimadár! „Excellentiád” — akarám mondani — „ne fosszon-meg éltentől! Hanem ha csakugyan el akar veszíteni, végezze saját excellentiás kezeivel!” — Vigyen-el a' hóhér! igen, nyelvem nem mozgott, és én semmit sem tudtam előhozni, csak: „engedelemmel, nincs!” — Megnézett, utánam a' könyveket, 's elejté orrkendőjét. — Én négy taggal rohantam reá, 's az átkozott sikárlaton elcsusztam; — de összeszedtem magam, 's fogám a' keszkenőt. — Minden szentek! milly orrkendő! a' legfinomabb batiszt. Ambra, tiszta ambra! csupa excellentia illatozik belőle. — Köszönte, és szendén mosolygott, méz-ajkai alig mozogtak, 's ment.

Egy óráig ültem még, midőn egy inas bejött, 's monda: — „menjen csak haza Aksenty Ivanovits! Az ur éppen kikocsizott.” —

Én az illy lokaj társaságot nem szenvedhetem ; ez mindig az előszobákban leskelődik, 's alig bólint fejével. Igen, egy ezen bestiák közül már annyira is ment, hogy burnóttal mert megkinálni. Nem tudod-e nyomorú lokaj, hogy én tisztviselő 's nemes vagyok? De fogtam fővegem', felöltém köpönyegem', mivel ezen urak ugy sem adják-fel, 's mentem. — Honn többnyire ágyban fekvém, azután néhány szép verset irtam:

Szeretem őt lángzó kebellem,

Miként ég angyalát,

Ki földeríté báj-napomra

Mosolygó hajnalát.

Szeretem őt vakon tüzesen,

Miként vak képzetét;

'S mint Istenét néma imádja,

Imádom én szívét.

Ezt jeles költőnek kellett írni. — Estve köpönyegembe burkolva ő excellentiájának kapujához mentem és sokáig váraкоztam, valljon nem kocsiznak-e ki. Nagyon szerettem volna még látni. De nem, ő nem ment-ki.

November 6-kán.

A' főnök megboszontott. — Midőn a' cancellariába értem, magához szólított, 's mondá; „de mondja-meg az Isten szerelméért, mit csinál ön?“ — „Mi az? — én semmit sem csinálók!“ felelém. — „Mikor szedi már ön egyszer eszét össze? — monda tovább. — Már negyvenen felül van, 's rég itt volt az idő, mellyben okosodni kellett volna. Mit képzél ön? Azt hiszi, nem tudjuk bohóságait? Ön az igazgató leányának udvarol, nemde? Tekintsen csak maga körül, 's gondolja-meg kicsoda: egy nulla és semmi egyéb. Fillér nélkül zsebében! Nézze-meg, képét a' tükörben: hogy' gondolhat ilylyesmit?“ — Az ördögbe! minthogy az ő képe olyan, mint egy gyógyszeres üvegcese, 's minthogy néhány szál haját fodorba tudja szedni, 's ama rosz rózsa-kenőccsel kikent fejét mindig magasan tartja, tehát azt hiszi, hogy csak neki szabad minden. — Értem, már értem, miért nyargal ő ennyire rajtam: — ő irigykedik reám alkalmasint azon tapasztalt kegy-bizonyítványok miatt. — Gondoljon a' hóhér vele! micsoda? erőszakosan — egy udvari tanácsos! Aranylánczos órája van, harmincz forintos csizmát parancsol — ej vigye-el a' manó! Hát paraszt vérből származtam-e én, szabó vagy kefekötőtől? nem vagyok-e nemes ember? Én is feljebb emelkedhetem még. Hisz' még csak negyvenkét éves vagyok, olly idős, midőn a' hivatalnak kezdődni kell. Várj csak barátom, felvisszük mi még

ezeredességig, vagy, ha Isten úgy akarja, még feljebb is. Adjatok csak egy szücs-mestertől készített frakkot, a' divat után vágottat, és engedjetelek nyakkendő't kötnöm, milyen neked van, akkor sarkomba aligha lépsz többet. Csak pénzünk nincs; — 's itt a' baj!

November 8-kán.

Színházban voltam. Egy bohózatot adtak, nevetséges énekekkel az ügyvédekre, különösen egy registratorra — igen szabadon írva, úgy hogy csudálkoztam, mint engedte-meg a' censura. A' kereskedők és journalistáknak is befizettek. Igen furesza csipősségeket irnak most össze a' költők. Én örömet megyek színházba; mihelyt egy pár fillér van zsebemben, nem tartóztathatom magam'. De tisztviselőink közt valóságos korhelyek vannak, kik soha sem mennek színházba, míg szabad jegyet nem halászhatnak. — Egy színész nő szépen énekelt. Én ***-re emlékeztem. Ej teringettét! semmi — semmi, csendesen!

November 9-kén.

Nyolcz óraker a' cancellariába mentem. A' főnök tetteté, mintha észre nem venné jöveteletem. Én is úgy tettem, mintha köztünk mi sem történt volna. Keresztül néztem a' papirokat, rendszereztem, 's tizenkét óraker mentem. Az igazgató lakása mellett léptem-el, de senkit sem láttam. Délután többnyire ágyban feküdtem.

November 11-kén.

Ma az igazgató cabinetjében maradtam, huszonhárom tollat kellett neki csinálnom, és neki — ej ej ő excellentiácskájának, négyet. — Ő szeret sok tollat maga előtt. Hu, annak kell ám fejnek lenni! mindig hallgat és gondolkodik, és mindent fejében rendez-el. Csak én azt tudnám, miről gondolkodik legtöbbit, és mi történik fejében? Nagyon szeretném ez ember életét közelebről vizsgálni minden házi's udvari jelenetében; — hogy' vannak, 's miként megy az ő körükben, szeretném tudni. Már nehányszor ő excellentiájával beszédbe akartam ereszkedni; de vigye-el a' hóhér! nyelvem nem engedelmeskedett, és ilyenkor csak ezt mondam „kül hideg vagy meleg van“ — többet nem tudok előteremteni. — Örömet tekintetem volna egyszer vendégszobájába, hol olykor az ajtókat nyitva láthatni, és a' vendégszoba mögött még egy szobácskába. O milly gazdag minden! milly tükrök és porcellan! Azon szobasorba is szeretnék pillantani, hol ő excellentiácskája lakik. Azon terembe szeretnék, hol amaz üvegcsék, cserépkék és virágcsák állnak, mellyek mellett félelemmel kell szagolni; hol az ő ruhái elszórva hevernek, mellyek inkább levegőhez, mint ruhaneműhez hasonlítanak. — Hálótermébe ohajtnék benézni; itt, hiszem, csudák vannak; itt paradicsom van! Ha azon lábszéket láthatnám, mellyre az ágyból felkelésnél lábait rakja, és midőn e' lábcsákra a' hófehér harisnyák huzatnak. Ej, ej, ej! de semmi, csendesen!

(Folytatása köv.)

PESTI VIZSGÁLÓ.

Hirszekrény.

A' honi szobrászat 's különösen Mátyás király emléke felállításával foglalkodó társaság második nagy gyűlését mult vasárnapon, mart. 15-én, délelőtti 10 óraker mindkét nemből igen népes gyülekezet jelenlétében tartá Pesten a' megyeház nagy teremében. Hosszas vitatkozások után e' tárgy külön részei felett Ferenczy szobrász ur költségterve (száz ezer ezüst ft.) és tervrajzai (mellyek szerint az emlék talajzata kőből lesz, e' fölött pedig Mátyás király lovon érezből) elfogadtattak, e' rajzok rézmetszvényen előleg kiadatnak, hogy kiki egyes részei iránt használható észrevételeit közölhesse Addigis a' szükséges kövek fejtetése helybenhagyott; 15 tagból álló igazgató biztosság választott, melly a' vidékeken is megbizandókat nevezni, 's az egész műnek ügyeit rendezze-el; a' jövő közgyűlésre pedig f. e. aug. 30-kra tüzetett-ki. A' mai gyűlésre bejelentett pénzmennyiség e' célra 3.370 's néhány ezüst forintra terjedett.

Hajóhidunk több napi munka után elkészülvén, rajta az átjárás mart. 15-kén délutáni 3 óraker kezdődött.

Időjáratunk zordon. Mart. 8-tól fogva jeget a' Dunán nem látunk, de csaknem naponkénti fagy, hidegszél, eső 's hóval felváltva tevé kellemetlenné pesti vásárunkat, akadályozá a' kereskedő szekerek és hajók megjelentét.

Döbler, a' híres bűvész megérkezett, 's mint előleg értettük, szerdán mart. 18-kán szándékozott megkezdeni mutatványait a' magyar sznpadon.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Négyszemű leány. Bailly le Tour mellett, a' dordogne-i megyében egy erdősznek neje négy szemű leányt hozott világra. Két szeme e' természeti csudának rendes helyén van, kettő pedig, szintén aránylagos távolságban, kissé alább. Ha e' hölgy most felserdül és szép lesz, mi tömérdek bajnak fog négy szemével szerzőjévé válni? midőn már a' rendes kettő is elég az elmezavarásra. Legérdekesebb leend pedig e' négy nap birtokosnéjára nézve egy négy szem közötti magánybeszéd.

Időjárat híre Mainzból. Ez uttal gyöngé téllal gázoltunk-át az idő tengerén; Rajnánk még csak nem is zajlott keményen. Kemény telek egyébiránt még a' déli tartományokban sem ritkaságok. 860-ban az adriai tenger nagy darabon be volt fagyva; 1709-ben hasonló történt, 's Velenczében 200 R. volt a' hideg. 1236-ban a' Duna, forrásától egész torkolataig, befagyott, 's egész egy hétig jéggel volt borítva. 1323-ban szánon lehet a' keleti tengeren keresztül Lübeckből Danzigba, 's Kopenhágából Stockholmba menni. 1364 's 1408-ban jéghid kapcsolá össze dán országot svéd 's norvég országokkal; Pomeraniából Bornholm szigetre, 's innen Ystadt-ból Karlskronáig szintén jegen lehet jutni. Flandriában 1468 télen baltával mérték-ki a' fegyvereknek boradagukat; 1507-ben Marseille kikötője fagyott-be, 's az utzákon három lábnyi magas hó volt; 1621-ben a' velencei hajóshad a' lagunákba fagyott, 's 1638-ban olly erősen álltak Marseille révében jég közt a' hajók, hogy őket kimozdítani semmi erővel sem lehetett. 1716-ban olly vastag

jég borítá London mellett a' Themsét, hogy fölötte kereskedő sátorokat, korcsmákat 's táncz teremeket készítettek. Száz év előtt Mainz mellett, a' Rajna jegén vidám népünnepek tartattak.

Terve egy Amerika 's Európa közötti léghajó zásznak. A' napi lapok szorgalmas olvasói tudni fogják, hogy Green, a' híres léghajósnak komoly szándéka léghajójával az atlanti oceant átrepülni. Egyik angol-lapban következőt olvasunk e' tárgyról. — „Green azt állítja, hogy a' szenezett viznyaglégszeszszel töltött léggömb tovább marad feszes és ruganyos, mint a' csupa viz-gas-sal töltött. A' gasnak utóbbi neme olly ritka, hogy a' selymen át elrepül, mi az elsővel soha nem történik. Green ez állításának alaposságáról 275 lévegői útjában saját tapasztalásán győződött-meg. A' szenezett viz-gas minden esetre nehezebb is a' tisztánál, 's így előre gondolhatni, hogy nagyobb léggömböt is kíván; de e' mellett hasznai is nagyobbak, és a' szóban forgó vállalat az atlanti oceanon átteendő utra alkalmasabb. A' Green módszere szerint töltött léggömbökből hetekig sem ürül-ki a' gas. Ő, ugyanazon egy gassal 3.000 mértföldnyi utat tön, 's még három hónapig is használhatta volna. Az alsó légfolyások és földi szelek fölött mindig találni állandó légömlésre, az atlanti oceanon át nyugot vagy északnyugotnak omlóra. Ha a' léggömbbel már e' légömlésig lehetne emelkedni, a' haladás mintegy magától jö. A' szél által hajtott léggömb egyszersmind kiegészítő részévé válik a' légfolyamnak, melly őt tova ragadja. Egy, a' nassauinak nagyságában készült léggömb három személyt 's 3—4 hónapra való eleséget könnyen elvihetne. Említett magasságban már tetszés szerint lehet emelkedtetni vagy szállítani a' gömböt, és Green abbéli bizalmában, hogy a' légfolyamot több hétig használhatja, elhatározá New-Yorkból angol országba repülni. Ő semmi jutalmazást sem kíván, ha őt a' közönség, mellynek várákőzésát még soha meg nem csalta, olly karba helyzi, hogy egy vállalatához megkívántató léggömböt készíthessen.

KÜLÖNFÉLE.

Malassart és Ney. — Több évig lehetne látni a' cambraii kapu mellett eg öreg férfit, ki a' mellette elmenőnek csonka karját mutogatá. E' férfi Malassart Monaco vala, 's története imez: 1797-ben egy este több társával a' douai csapszékben tivornyázott Malassart. Colonel-general ezeredéből több huszár is dözsölt ugyanazon szobában. Ezek közt egy fiatal lotharingi, al-fourir, lármás és átható szavával kitűnt társai közül. Malassartnak e' zajongás nem tetszék. Gyakori palaczkürítéstől fölhevültében durván támadá-meg a' fiatal huszárt, ki nem éppen udvariasan válaszolt. Csúfszókat szórt mind a' két fél, Kardok villogtak legott, 's egy borzasztó vágás töcsontjától választá-el Malassart jobb kezét. E' csonkulás miatt kéntelen levén lemondani a' katonáskodásról, visszatért szülővárosába. Csüggetegsége és erőtlenségében itt kóboréletet élt, jóllehet munkával jobb és tisztess napokat biztosítandhatott magának. Tolvajásra is vetemült, 's e' vétekért őt évi tömlőcezel bünhődött. Több hónap óta volt már szabad, midőn egykor a' cambraii gyakorlattéren fegyverben látta az egész várőrséget. Fölötte egy herczeg 's birodalmi marsal szemlélt tartott. Átnyomul tehát Malassart a' sokaság közt, hogy kedvére szemlélhesse a' kitűnő 's tiszteletteljes rangú híres bajnokot. Ez ama hu-

szár, ki őt megbénítá, Ney Mihály vala. Mialatt ő, nyomorú koldús, a' szerencsétlenség, restség és bűn minden következményét szenvedé: az, kivél vivott, hajdan társa, most hires general vala. Malassart életében egy nap hasonló volt a' másikhoz: Ney minden napja előlépés vala a' szerenese's dicsőség pályáján. Kevés év alatt kitünteté magát Altenkirchen, Würzburgnál 's Rednitz martjain; Rothenberg erősséget ostrommal vevé-be; bátorsága 's ébersége eldönté a' neuwiedi nap ingadozó szerencsáját; Frankfurt, Mannheim, Zürich, Innsbruck, Hala, Jena, Magdeburg, Eylau, Friedland, Moszkva 's több más hely hirdeté diadalait. Ő elchingeni herczeg a' becsületrend nagykeresztése, 's birodalmi marsal vala. Ney ráismert a' koldúsra az őt környezte sokaság közt. Előhivatá őt, nyájasan szólott hozzá, 's beszédét azon nyilatkozattal végzé, hogy annak ki Neyjel egykor vivott, nem lehet koldulni. — „Mai nap óta nyugpénzed lesz tőlem, melly csak valamelyikünk halálá val fog megszűnni!“ — Ney előbb halt-meg; miképp? tudja van! Monaco elhaló öszként testi fájdalom és léleknyugtalanóság nélkül kórházban nyugottan végzé életét.

Hinc illa e lacrima e. Nehány évtized előtt, az olympusi utósó közgyűlés első napján, néhány isten Jupiter elébe lépett, az öreg urat kérő; hogy foglalatosságaikat egymással kölcsönösen fölcserélhessék. — „Annyi évezred óta örökös egyformaságban tespedni untató — mondának a' folyamodók — mért ne kísérthetnök-meg mi is egyszer új szerepben föllépni? Hisz' annyi idő óta volt alkalmunk egymásnak cseleít 's fogásait eltanulni!“

Olymp alkotmánya, mint kiki tudja, *constitutionalis*, 's így a' jó Zeűsznek mit volt tenni, mint isteni hűbérnökei kívánatának hosszas szorgalmazás után engedni? — „Tegyetek miattam tetszéstek szerint vessétek-meg az ész tanácsát — dörmögé az öreg — de meglássátok! megérem még azt az időt, hogy a' világot fejére fogjátok állítani.

Jupiter megegyezése tehát megnyerve 's így a' formalitas is megtartva volt; most már a' végrehajtáshoz fogtak. — Mars, ki mint közönségesen tudja van, a' némbereket nem gyűlöli, Hymen től a' házassági kegyuraságot vevé-át, 's ennek a' hadi tárczát engedé; Amor Mercur aranymérlege és rőfbotjáért cserélte-el puzdráját 's nyilait; M om us, a' tréfa és elménczés főnöke Minervával lépett alkura a' philosophiai rectorasáért; mi több, még Apollo is átengedé napszekerét 's lantját Neptunnak, 's ettől a' vasvillát és kagylókürtöt vette-át. De fájdalom! az istenek csak foglalatosságaikat cserélték-fel, nem fejeiket is; innen van a' sok veszekedő házas társ és békes hős; innen a' kereskedésbeli bukás és haszonkémlő szerelem; innen a' sok elménczkedő philosoph és komoly, száraz humorista; innen a' sok vizenyős költemény és költeményes uti rajz.

Az öreg, tapasztalt Jupiternek jóslata pontról pontra teljesült; a' világ valóban fejére állt. Vajha még jókor észre vennék az istenek botlásaikat és javunkért foglalatosságaikat visszacszerélnék.

RÖJTÖKI.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiacson, Dencs-ház, 86-dik sz. a.

Nyomatja Trattner-Károlyi, uri utsza 612.